

нимумъ прѣчки за оборване. Противъ тая наклоность къмъ слабоволие нашитѣ учители могатъ много и много да направятъ. Нека насочатъ волята на своитѣ ученици къмъ мъжки идеи ; нека имъ вдъхватъ идеята, че учението налага на човѣка свещения дългъ да се бори за своя хлѣбъ не само съ конкурентитѣ за единъ и сѣщи постъ, но и съ дѣйствителнитѣ задачи, които животътъ прѣдставя. Въ гимназията, въ училището още нашитѣ млади трѣбва да се проникнатъ съ убѣждението, че чиновнишкиятъ напрѣдъкъ не е нищо при блаженството, което единъ самостоятеленъ труженикъ по развитието на народното вещественно и умствено богатство черпи въ съзнанието на едно честно и успѣшно работене. Надъхайте всичкитѣ момци, които влизатъ изъ училищата ни, съ това понятие, и вие малко ще има да се боите отъ оня „учень“ полетариятъ, който е станалъ такъвъ бичъ и такава египетска рана за нѣкои други страни. Опълчете ги и умствено и нравствено за голѣмата борба на съществуването, отворете имъ нови пѣтища и нови канали, и въпросътъ, който ние зададохме въ началото на статията си — какво ще правиме нашитѣ „учени“ ? — не ще бжде вече въпросъ. Тѣ ще бждатъ сольта на нашата земя, квасътъ, чрѣзъ който ще се подигнатъ всичкитѣ ония отрасли на народната дѣятелность, които единъ день ще направятъ България богата и блажена.
